

ploegsma

Ik ben Miran

Verhalen van asielzoekerskinderen

Het verhaal van Idris

18

Ik ben Idris. Ik ben negen. En ik mis ons oude huis in Eritrea heel erg. En ook mijn opa en oma, en mijn neven en nichten. Mijn vader zegt dat we elkaar op een dag weer zullen zien.

Wij moesten vluchten omdat mijn vader anders naar de gevangenis moest. Mijn vader werkte voor de krant. Hij was een bekende schrijver en journalist. Soms kwam hij op de tv. Hij schreef dikke boeken, en lange, moeilijke stukken in de krant. Ik vind kranten een beetje saai. Maar mijn vader zei dat zijn werk heel belangrijk was.

Voor zijn werk reisde hij door het land. Hij kende alle bekende mensen, zoals ministers en presidenten van allemaal verschillende landen, maar ook directeuren van grote bedrijven. Soms mochten we mee naar een feestje. Dan moesten we ons allemaal heel netjes aankleden. Mijn moeder droeg dan haar traditionele Eritrese jurk. Die hebben alle vrouwen in Eritrea, maar die van mijn moeder was het allermooist, geel met over het midden een rij van ruiten in alle kleuren van de regenboog.

Als we op zo'n feest waren, werd mijn vader door iedereen gegroet.

Een meneer die hem een hand gaf, lachte ook naar mij. 'Is dat je zoon?' vroeg hij aan mijn vader. En aan mij vroeg hij: 'Weet je al wat je later wil worden, jongen?'

Ik zei dat ik architect wilde worden. 'Een prachtig beroep,'

zei de meneer. 'Als ik later een nieuw huis nodig heb, zal ik je bellen.' Toen hij wegliep zei mijn vader dat de meneer een belangrijke minister was. Ik was altijd heel trots om met mijn ouders naar zo'n chic feest te gaan.

Op een dag kwam mijn vader niet thuis uit zijn werk. Normaal kwam hij tussen de middag naar huis om te eten. Maar deze dag bleef hij weg, zonder iets te zeggen.

Mijn moeder was bezorgd. Ze zei dat mijn vader iets had geschreven over de president. Ik begreep niet waarom dat erg was. 'Waarom heb ik zo'n eigenwijze man?' zei ze en ze pakte de telefoon. 'Ik had hem nog zo gewaarschuwd,' mompelde ze.

Toen ik vroeg waarvoor ze dan had gewaarschuwd, zei mijn moeder dat ik buiten moest gaan spelen. En dus ging ik naar buiten, waar mijn neven aan het voetballen waren onder de paraplubomen. Dat zijn hoge bomen waarvan de takken ver opzij lopen, bijna als een paraplu. Ze geven veel schaduw en je kunt eronder spelen als het heet is. Aan de

takken tussen de grote doorns groeien vruchten, die een beetje lijken op rozijntjes en dadels. Samen met mijn zusje Luna klom ik in de bomen om de vruchtjes voorzichtig tussen de stekels vandaan te halen. Ze waren lekker zoet.

Toen ik 's avonds weer thuiskwam van het spelen, zat mijn moeder nog steeds aan de telefoon. Ze praatte hard. 'Ik moet weten waar mijn man is,' zei ze. Maar niemand wist het.

20

Die avond toen ik naar bed moest, was mijn vader er nog altijd niet. Ik wilde eerst niet gaan slapen omdat ik zag dat mijn moeder bang was, maar ze bracht me toch naar bed.

'Als papa er niet is, zorg ik voor je,' zei ik. Ik ben namelijk al bijna tien, en ik ben de oudste zoon. Mijn moeder probeerde te lachen. Ze zei dat het niet nodig was, en dat ik zoet moest gaan slapen. 'Morgen als je wakker wordt, is papa gewoon weer thuis,' zei ze.

Maar 's nachts hoorde ik lawaai bij ons huis. Mijn moeder liep naar de deur om open te doen. Ik liep op mijn tenen achter haar aan en verstopte me achter de grote kast. Het was de politie. Ze vroegen waar mijn vader was. Ze schreeuwden tegen mijn moeder.

Mijn moeder moest huilen en zei dat ze het niet wist. Ze stuurde de politie weg. Toen ben ik gauw weer in bed gaan

liggen, maar het lukte me niet meer goed om te slapen.

Toen ik wakker werd, was mijn vader er nog altijd niet. Ik durfde toen niet meer aan mijn moeder te vragen wanneer hij zou komen. Ik zag aan haar ogen dat ze had gehuild. Maar ze probeerde dat te verbergen, en ze liep mooi rechtop als een trotse vrouw.

Een paar nachten later stond een vriend van mijn vader voor de deur. Hij zei dat mijn vader in Israël was. We moesten snel onze spullen pakken, buiten stond een auto te wachten die ons naar de grens zou brengen. Er was geen tijd om mijn vrienden gedag te zeggen. Dat vond ik jammer. 'We gaan naar papa,' zei mama. Toen we vroegen waar dat was, gaf ze geen antwoord.

De auto zette ons ergens af, en daarna moesten we een heel stuk lopen, en lang wachten tussen de eucalyptusbomen tot de kust veilig was. Toen zijn we de grens overgelopen. Het was erg spannend, mijn zusje Luna moest huilen. En we waren allemaal bang dat we ontdekt zouden worden, en dat we dan naar de gevangenis zouden worden gebracht. Want in ons land mag je niet zomaar de grens oversteken.

Daarna waren we in Ethiopië. Maar daar wilde mijn moeder niet blijven, en dus gingen we lang met een bus mee. Tot we in Kenia waren. In Kenia hebben we geprobeerd om naar papa te gaan in Israël. Maar dat lukte niet. We moesten lang wachten tot papa genoeg geld had gespaard om ons naar hem toe te laten komen.

22

Op een dag mochten we met het vliegtuig. Eindelijk zouden we naar papa gaan. Dachten we. Maar het vliegtuig maakte een tussenstop in Nederland en daar keken twee politieagenten heel lang in mijn mama's paspoort. Ze zochten iets op in de computer. De meneer liep weg met ons paspoort, en mijn moeder werd heel zenuwachtig. Ze kneep in mijn hand, en keek steeds bezorgd om zich heen. Toen de meneer terugkwam, schudde hij zijn hoofd. We mochten niet verder reizen naar Israël. Sindsdien zitten we hier in Nederland.

Ons huis in Eritrea is nu leeg. Niemand kon er blijven. Eerst dachten we dat alleen wij moesten vluchten. Maar de politie kwam aan de deur om ons te zoeken, en toen werden mijn ooms en tantes ook bang om opgepakt te worden. Mijn vader heeft iedereen geholpen om te vluchten. Mijn neven wonen nu in Duitsland, maar mijn oma en opa zijn nog in Kenia.

Mijn vader belt ons elke dag, en binnenkort komt hij ook naar Nederland. Mama zegt dat we opa en oma ook hiernaartoe laten komen als we straks een status hebben. Dus ik hoop maar dat we snel een status krijgen!

